

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **V. I.**
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Grošpicem
sídlem Sokolovská 6/85, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

za účasti: **nezletilý V. I.**
zastoupený zákonnou zástupkyní H. I.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2023, č. j. OAM-2903-37/ZR-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 21. 12. 2023 podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 1. 2022 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu (výrok I.) a současně mu byla dle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území 60 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.).

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalovaného

2. Dle žalobce je napadené rozhodnutí zatíženo vadou nezákonnosti, neboť podle jeho názoru není dán důvod ke zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když nesprávně posoudil stěžejní právní otázku předcházejícího správního řízení, a to zda jsou v daném případě dány důvody k aplikaci výhrady veřejného pořádku.
3. Žalobce si je vědom toho, že vyjma vůbec prvního odsouzení v roce 2011, kdy byl odsouzen trestním příkazem za podvod se škodou ve výši 14 000 Kč, se jednalo o přestupky či přečiny související s řízením motorových vozidel. V roce 2008 žalobce překročil na území Prahy rychlost, v roce 2012 se dopustil přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, v dubnu 2015 byl trestním příkazem odsouzen za řízení pod vlivem alkoholu po požití tří desetistupňových piv a dvou velkých odlívek vodky, v roce 2019 spáchal přestupek řízení motorového vozidla bez platného řidičského průkazu, v roce 2020 spáchal přestupek spočívající v nezajištění zápisu změny vlastníka v registru vozidel na svou osobu, v květnu 2021 byl odsouzen za řízení pod vlivem alkoholu (2,42 ‰). Posledního provinění se dopustil v době těžké rodinné krize, závažných neshod s bývalou manželkou, zejména, co se týká nezletilého syna, a toto jednání sám považuje za excesivní. Nicméně s ohledem na časové odstupy mezi jeho dalšími poklesky se nedomnívá, že by se jednalo o opakované narušení veřejného pořádku.
4. Ostatně sám žalovaný cituje četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu ve vztahu k aplikaci pojmu „veřejný pořádek“ z níž vyplývá, že nelze mechanicky naložit se skutečností pravomocného odsouzení, že je vyhodnoceno bez dalšího jako narušení veřejného pořádku.
5. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak působí předpojatě vůči žalobci, aniž by byla míra narušení veřejného pořádku a jejich frekvence náležitě zdůvodněna. Obdobně se též žalovaný hlouběji nezabýval aspekty rodinného a soukromého života žalobce.
6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 12. 2. 2024 v reakci na konkrétní tvrzení žalobce zdůrazňuje, že správní řízení bylo zahájeno na základě skutečnosti, že žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzený za spáchání úmyslného trestného činu. Nebýt těchto jednání, nebyl by dán důvod pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu, resp. vydání napadeného rozhodnutí. Doplnuje, že řízení motorového vozidla za situace, kdy je žalobci naměřeno 2,42 ‰ alkoholu, tedy ve stavu téměř těžké opilosti, za kterou se běžně považuje hodnota 2,5 ‰, je nejen závažné narušení veřejného pořádku, ale takové jednání je nutné považovat za zvláště závažné. Dle statistik

Ministerstva dopravy ČR, Policie ČR a organizace BESIP vyplývá, že řízení motorového vozidla [pozn. doplněno soudem - pod vlivem návykové látky] je tak nejzávažnějším porušením zákona o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce však toto jednání pouze bagatelizuje, s tím, že se v podstatě nic nestalo.

7. Též dodává, že dle rejstříku trestů se jedná o speciálního recidivistu, který páchá trestnou činnost v souvislosti s provozem motorového vozidla, zejména řízení pod vlivem návykové látky. Za integrovaného cizince dle úvahy žalovaného lze považovat pouze takového cizince, který se během svého pobytu na území České republiky nedopouští trestní činnosti a ani jiného protiprávního jednání, což ovšem v tomto případě neplatí. Žalovaný je toho názoru, že se námitkou výhrady veřejného pořádku dostatečně v napadeném rozhodnutí vypořádal. Ostatně § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nestanovuje podmínku, že žalobce musí být současně bezprostřední hrozbou pro bezpečnost státu.
8. K dopadům rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný podle svého názoru postupoval v souladu se zásadami správního řádu, příslušnými zákony a ostatními právními předpisy. Napadené rozhodnutí je přiměřené a obsahuje veškeré náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

III. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud též přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
11. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.
13. Žalovaný dne 13. 10. 2021 zahájil podle § 46 odst. 1 správního řádu oznámením o zahájení řízení, č. j. OAM-2903-5/ZR-2021, správní řízení se žalobcem ve věci zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť jmenovaný opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Oznámení bylo doručeno dne 1. 11. 2021. Toto řízení bylo zahájeno z důvodu, že správní orgán obdržel informaci, že žalobce měl být odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Trutnově.
14. Během řízení z opisu Rejstříku trestů a předložených trestních rozhodnutí bylo zjištěno, že žalobce byl v České republice opakovaně pravomocně odsouzen, a to za níže uvedená jednání:
 - Dne 26. 1. 2011 v Roxy baru vylákal od obsluhující servírky finanční částku ve výši 14 000 Kč, přičemž jí uvedl v omyl tím, že jí tvrdil, že tuto finanční půjčku má domluvenou v majitelkou herny, což se nezakládalo na pravdě, čímž se dopustil přečinu podvodu podle § 209 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „TZ“). Za toto jednání byl pravomocně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Trutnově ze dne 19. 9. 2011, č. j. 16 T 122/2011-65, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 10. 2011. Toto odsouzení bylo zahlazeno na základě čl. IV odst. 1 písm. b), odst. 3 Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii č. 1/2013 Sb.

- Dne 27. 3. 2015 řídil motorové vozidlo po požití alkoholických nápojů, a to nejméně tři desetistupňových piv a dvou velkých odlívek vodky, přičemž dechovými zkouškami bylo v jeho dechu naměřeno 2,02 ‰ (2,12 ‰) alkoholu. Za toto jednání byl dne 17. 4. 2015 Okresním soudem v Trutnově uznán vinným z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 TZ, a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 7. 2015. Toto odsouzení bylo zahlazeno dne 3. 1. 2019.
 - Dne 4. 5. 2021 řídil motorové vozidlo po požití alkoholických nápojů, když bylo v jeho dechu naměřeno 2,46 ‰ (2,42 ‰) alkoholu. Byl mu zadržen řidičský průkaz a za toto jednání byl dne 18. 5. 2021 Okresním soudem v Trutnově, č. j. 4 T 59/2021-40, uznán vinným z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 TZ, a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 6. 2021. Byl mu uložen peněžitý trest a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na tři roky.
15. Ze Zprávy o pověsti Městského úřadu Vrchlabí ze dne 20. 10. 2021, č. j. MUVR/40276/2021/FRIST, a z Výpisu z evidenční karty osoby ze dne 18. 10. 2021, vyplynulo, že žalobce v roce 2008 překročil nejvyšší povolenou rychlost dle § 22 odst. 1 písm. 1 bodu 4 zákona č. 200/1990 Sb., dne 7. 8. 2012 řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, tedy spáchal přestupek ve smyslu § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb, dne 29. 3. 2019 řídil motorové vozidlo, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel, spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., v roce 2020 nezajistil zápis změny vlastníka v registru silničních vozidel na svou osobu ve smyslu § 83 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb.
16. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí dne 15. 8. 2022 vyjádřil, a to tak, že má i nadále zájem být v kontaktu s oběma svými syny a aktivně se podílet na výchově svého nezletilého syna. Dále uvedl, že vyjma dvou odsouzení za řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu v roce 2015 a 2021 nepáchá žádnou další trestnou činnost, odsouzení trestním příkazem na podvod v roce 2011 bylo ojedinělé (byť tento podvod nepřipouští, ale z obavy o zhoršené svého postavení si nepodal vůči němu odpor), a zdůraznil, že odsouzení z let 2011 a 2015 jsou zahlazena - jedno prezidentskou amnestií, druhé ze zákona, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, sp. zn. 8 Azs 25/2014.
17. Dne 21. 11. 2023 bylo vydáno napadené rozhodnutí, proti kterému si žalobce podal u zdejšího soudu žalobu. Toto rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 22. 11. 2023.
18. Ve věci není sporu, že žalobce byl v minulosti uznán vinným z výše uvedených trestných činů a přestupků, nicméně podstatou sporu je otázka, zda skutečně tímto svým jednáním žalobce *opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo bylo důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.*
19. Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo vnitra *zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit*

bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

20. Podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
21. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců *se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzita vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
22. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013 - 41, podle kterého *„[v] obecné rovině lze vyslovit, že veřejný pořádek zahrnuje vedle norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské. Narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak logicky může být pouze jednání narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou. Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod.“*
23. V posuzovaném případě shledaly správní orgány naplnění důvodu zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců z toho důvodu, že byl celkem 3x pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu, a to pro spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky (§ 274 TZ), podvodu (§ 206 TZ, a to za období od roku 2011 do roku 2021. Ani v jednom z těchto případů však žalobci nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Žalobce byl také opakovaně trestán za přestupky spočívající v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu.
24. K opakovanému odsouzení za ohrožení pod vlivem návykové látky se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, podle něhož úpravou tohoto činu jako trestného § 274 TZ chrání život a zdraví lidí a majetek, tj. základní společenské hodnoty a s nimi související práva a oprávněné zájmy. Žalobce opakovaně úmyslným jednáním zájem na ochraně uvedených hodnot narušil. Řízení motorových vozidel pod vlivem takového množství alkoholu znamená výrazné riziko způsobení vážné újmy na životě, zdraví nebo majetku. Z pohledu aplikace § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je podstatné především opakování jeho trestné činnosti, a to navíc s narůstající závažností. Uvedené ustanovení postihuje právě opakované narušení veřejného pořádku, které ukazuje na nedostatečnou akceptaci hodnot a pravidel společnosti.
25. Žalobce tedy opakovaně úmyslným jednáním zájem na ochraně uvedených hodnot narušil. Na závažnosti jeho jednání přidává naměřené množství alkoholu v krvi [u skutku spáchaného v roce 2015 šlo o 2,02 ‰ alkoholu, u skutku spáchaného v roce 2021 šlo o 2,46 ‰ alkoholu]. Řízení motorových vozidel pod vlivem takového množství alkoholu podle žalovaným odkazovaných statistik znamená výrazné riziko způsobení vážné újmy na životě, zdraví nebo majetku.
26. Z pohledu aplikace § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je podstatné především opakování trestné činnosti. Uvedené ustanovení postihuje právě opakované narušení

veřejného pořádku, které ukazuje na nedostatečnou akceptaci hodnot a pravidel společnosti, která má být cizinec trvale pobývajícím na území ČR součástí. Závažnost narušení veřejného zájmu je tak zesílena skutečností, že se v případě žalobce jedná o speciální recidivu.

27. Ani skutečnost, že bylo pravomocné odsouzení cizince pro určitý trestný čin zahlazeno, není překážkou tomu, aby mohlo být Ministerstvem vnitra protiprávní jednání cizince, za které byl pravomocně odsouzen, posouzeno jako narušení veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) citovaného zákona totiž není skutečnost, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku, nýbrž skutečnost, že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se určité jednání nestalo. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 106 TZ). To potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 175/2012 – 34 ze dne 6. 2. 2013. Nejvyšší správní soud však v citovaném rozsudku dále konstatoval, že *„usnesení o zahlazení prokazuje, že cizinec vedl po odsouzení řádný život, nedopustil se dalšího trestného činu ani přestupku, nejsou evidovány žádné stížnosti spoluobčanů na chování stěžovatele. Pakliže tedy správní orgán neprokázal opak, musí při svých úvahách o závažnosti narušení veřejného pořádku jednáním stěžovatele vycházet mimo jiné z toho, že po spáchání trestného činu vedl stěžovatel po celou dobu řádný život.“*
28. Co se týče přiměřenosti do zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, při zkoumání této otázky je nutné identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, ve kterém konstatoval, že: *„[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život.“* Ostatně posouzení přiměřenosti do zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ten ve své žalobě ani nenamítal.
29. Při posuzování závažnosti narušení veřejného pořádku vycházel žalovaný ze souhrnu trestné činnosti a vyhodnocení dostupných informací k osobě žalobce. Konstatoval především, že žalobce opakovaně a dlouhodobě páchá trestnou činnost, a to navzdory přechozím odsouzením. Minulá odsouzení žalobce svědčí o nízkém stupni integrace do společnosti a rovněž o tom, že odsouzení a uložené tresty nemají na žalobce žádný výchovný vliv. To značně zvyšuje pravděpodobnost, že se protiprávního jednání dopustí i v budoucnu. Žalobce nerespektuje a nedodrжуje právní předpisy České republiky. Nebezpečnost žalovaný spatřuje zejména v tom, že se žalobce dopouští společensky škodlivého jednání opakovaně a nejedná se o ojedinělý exces z jinak řádného života.
30. Krajský soud považuje hodnocení žalovaného za přiléhavé a dostatečné. Z předchozího odstavce je zřejmé, že žalovaný na takové hodnocení nerezignoval a naopak na podkladu detailního popisu protiprávních jednání dospěl ke konkrétním závěrům, proč žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Takové hodnocení přitom připouští také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 As 313/2016 – 41 (srov. zejména bod 32). Podle uvedeného rozsudku rovněž není nezbytné, aby k narušení muselo docházet právě a jen v současnosti. Pakliže žalovaný posoudil chování cizince a povahu spáchané trestné činnosti z hlediska možného trvajícího ohrožení

veřejného pořádku, není podstatné, že se žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí (aktuálně) již protiprávní činnosti nedopouštěl.

31. Zrušení povolení k trvalému pobytu znamená sice ztrátu daného pobytového titulu, ale cizinci, v daném případě žalobci, není vysloven zákaz pobytu. Žalobce tak může i po zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žádat o udělení jiného pobytového oprávnění. Je na samotném žalobci, aby po zrušení platnosti pobytu našel cestu k pravidelným kontaktům se svými syny, což vyplývá rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, sp. zn. 2 Azs 65/2017: *„Stěžovatel a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, které bude možná i za podmínek zrušení stěžovatelova trvalého pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je stěžovatel. Ten si jako cizinec trvale pobývajícím na území ČR mohl a měl být vědom toho, že i když má nejvyšší stupeň pobytového oprávnění, svým závažným protispolečenským jednáním o něj může přijít.“* Krajský soud tedy uzavírá, že žalobce může svou situaci řešit zákonnými prostředky, které poskytují dostatečné právní záruky, že nedojde k jeho nucenému vycestování do země původu.
32. Soud dospěl k závěru, že je ve veřejném zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali jen cizinci, kteří dodržují právní normy České republiky. Cizinec (žalobce) má povinnost dodržovat český právní řád, avšak v daném případě byl žalobce několikrát odsouzen za úmyslný trestný čin, byť přečin, přičemž je nutné, aby žalobce nesl důsledky tohoto svého jednání, a to za situace, kdy správní orgány neshledaly, že by takové rozhodnutí bylo nepřiměřené zjištěným okolnostem.

IV. Závěr a náklady řízení

33. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
35. Výrok III. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť osoby zúčastněné na řízení by měly právo na náhradu nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, k tomu ale v dané věci nedošlo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. března 2024

Za správnost vyhotovení: I. S.

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně